Tradiție și contemporaneitate

(Loredana Baltazar, 9 septembrie 2007)

Nația care își reneagă rădăcinile culturale sau care le calcă în picioare își pierde forța de supraviețuire. Apartenența etnică revigorează spiritul, conferind ființei umane acea aură energetică absolut benefică ce întreține și stimulează procesele vitale, alimentându-le la nivel esențial.

Activitatea corală beneficiază, în România, de o tradiție îndelungată, „moștenirea" componistică din acest domeniu fiind deosebit de bogată încărcată de titluri cu rezonanță în arsenalul repertoriului de gen. Dacă cineva ar emite ideea că efortul de a susține mișcarea corală în pragul veacului XXI este lipsit de sens, ar fi contrazis de prezența consecventă a publicului în sălile de concert, o formație corală reflectând, prin tradiție, traiectoria existenței comunității din care face parte, cu maximele și minimele sale.

Cea de-a doua dimineață din festival rezervată tezaurului creației corale românești a adus în fața auditoriului două ansambluri de renume internațional cu „priză" la public. Marcând o fericită coincidență cu sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului, „**Antifonia"** din Cluj(sub bagheta lui Constantin Râpă) și **Corul Național de Cameră „Madrigal"** (dirijat de maestrul Marin Constantin, Adriana Drăgan, Anna Szabo și Emanuel Pecingină) ne-au delectat, pe rând, cu pagini din creația autohtonă, parte din ele cu conotații religioase (încadrabile în sfera discursurilor contemporane: „Crezul" Mihaelei Vosganian, Poem liturgic de Doru Popovici, „Rex Tremendae de Ede Terenyi – pentru **„Antifonia"**, ori în cea a muzicii bizantine: Către Constantin Brâncoveanu de Filothei sin Agăi Jipei, Pripeală de Filothei Monahul – solist Doru Feraru – și Aghios O Theos de Ioan Hrisafi pentru **„Madrigal"**). Alături de acestea, Refugiu de păsări nocturne de Adrian Pop, consonanta Barcarolă a Lianei Alexandra, poematicul triptic Țara în toamnă (1. Mierea și norul; 2. Viziune; 3. Măr cojit) de Petru Stoianov (primă audiție absolută), Strigăturile lui Adrian Iorgulescu, Declin de Constantin Râpă (solistă soprana Anita Hartig), Pe cerul cu flori frumoase de Sigismund Toduță – interpretate de **„Antifonia"** și Paparuda lui George Balint, dificilul studiu coral Heteros de Marin Constantin, superbul demers cu tentă filozofică Flăcări și roți al regretatului Corneliu Cezar (soliști: Florian Costea și Bogdan Andronache), plastica suită Cuvinte și strigături de același Petru Stoianov (1. Ce?; 2. Respirarea aerului de sub aripă; 3. N-ai să vii; 4. Scrisori; 5. Dezîmblânzirea; 6. Pomule, copacule; 7. Cântec de scos apa din urechi; 8. Strigături – soliști: Roxana Velisărescu și Denis Maxim) ca și bis-ul Fluierașe și buciume de Mihai Moldovan – în versiunea interpretativă a **„Madrigalului"** au prilejuit momente de reală încântare.

Autoritatea și naturalețea gestului dirijoral al lui Constantin Râpă a guvernat cu precizie orizontalitatea și verticalitatea faptului sonor, în timp ce poetica deschiderilor – dincolo de timp și spațiu – a cadrelor gestuale inițiate de Marin Constantin („împrumutate" și discipolilor săi, cei 3 dirijori care au absolvit „școala Madrigal" – cu o mențiune specială pentru talentata și energica Adriana Drăgan) sculptează în filigran din sunetul pur, specific formației, ghirlande fonice miraculoase, vocea metamorfozându-se într-un instrument perfect acordat.

În final, publicul a aplaudat cu emoție, minute în șir, ieșirea din scenă a legendei „Madrigal" și a mentorului său, Marin Constantin, originalul magician al baghetei și continuator – peste secole – a tradiției madrigalești!